

כשסיימנו, הסתכלתי על הידיים והרגליים, ולא האמנתי שיצאתי בחתיכה אחת

סמ"ר (מיל') ישראל בן-לולו חילץ תחת אש פצועים וחללים מזירת הקרבות בבינת ג'בל בעת מלחמת לבנון השנייה ● הוא קיבל על כך את צל"ש הרמטכ"ל

בפואטיקה הצבאית, זוהרים במיוחד כמה ביטויים עגומים: "עוד ניצחון כזה ואבדנו" של פירוס מלך אפירוס, "היו להם מכונות ירייה?" הבגינאי החולמני, והצעיר ברשימה: "בינת ג'בל בדינו". בתחילה, נדמה היה כי העיירה הלבנונית אכן נכבשה בידי חיילי צה"ל, אך במהרה התברר כי המחבלים חשבו אחרת. היה זה קרב אכזר ועקוב מאזכורים תקשורתיים, שיש הטוענים כי ראוי אף לתואר "החוזה הסינית של מלחמת לבנון השנייה".

אך מבעד לבכואת המילים הבומבסטיות, יודע סמ"ר (מיל') ישראל בן-לולו לעמוד על חורו של מחדל. "במשך שש שעות וחצי לחמנו וחילצנו פצועים מאמצע בינת ג'בל, אחרי יומיים שלא קיבלנו שום אספקה", הוא מגלה. "היינו במצבי לחימה בשטח נחות לעומת חיובאללה. למרות כל מה שלמדו אותנו, הכל השתנה שם. באף אימון אתה לא מתאר לעצמך שתיתחם עליך כזו אש קטלנית ושהיו לך פצועים ובלגן לא נורמלי בשטח. אבל עם כל הכאב והצער, דווקא ברגעים האלה אתה רואה את הדברים היפים באמת שיש במדינה, בצבא ובחברייך הלוחמים. אתה רואה את הרעות, את האחוזה, את עם ישראל בגדולתו: אנשים שלא האמנת שיעשו את זה מוכנים לפתע לסכן את חייהם בשביליך. כפעם הראשונה בשירות, אתה סוף־סוף מבין שלמילה 'אחי', שהיא כל־כך פופולרית בגולני, יש משמעות. אחרי כל מה שעברנו בבינת ג'בל, באמת כבר יש קשר דם שמחבר בינינו".

זה קרה ב־26 ביולי 2006. פלוגה ג' של גדוד 51 נתקלה בעשרות מחבלים במרחב בינת ג'בל, ובמהלך הקרב נהרגו שבעה מלוחמיה ונפצעו 24 חיילים. מחלקתו של בן-לולו, אז סמל, לקחה חלק מהותי בלחימה, והוא עצמו פעל רבות בחילוף הפצועים לאחור. בן-לולו נכנס לשטח הלחימה כמה פעמים, תחת אש כבדה, וחירף נפשו כדי לחלץ את רעייו הפצועים והחללים. על כך הוענק לו צל"ש הרמטכ"ל.

■ זה לא נופש בהוואי ■

הגולנצ'יקים של גדוד 51 עלו צפונה לאחר פעילות ממוקדת בקני המחבלים ברצועת עזה, בימים שלאחר

לוחמי גולני בעת מלחמת לבנון השנייה. "התפתח קרב של חלון מול חלון"

"היינו לכודים בשטח. איבדנו

את השמיעה ודיברנו אחד

עם השני עם הידיים. הדבר

היחיד שהרגשנו היה

ההדף של הרימונים"

הקודם. אני ועוד שישה־שבעה לוחמים יצאנו מהבית להביא את הגופה ששכבה במרחק 300 מטר מאיתנו. הגענו אליה, שמנו אותה על אלונקה, הכנסנו אותה לבית, ואיך שהארנו עליה קלטנו שהמחבל ממולכד. מיד לקחנו ממנו את כל המודיעין האפשרי והשארנו אותו בכניסה. חזרנו לבית וקיבלנו פקודה שאנחנו לא חוזרים לארץ, אלא ממשיכים הלאה.

"התחלנו להתקדם לכיוון הנקודות שקיבלנו: שלושה בתים בעומק העיר. זה היה אמצע הלילה, ותוך כדי ההתקדמות נפתחו הדלתות והחלונות מהבתים שליידנו. לא היה לנו מה לעשות נגד זה, כי עד שלא יורים עליך אתה לא יכול לירות – כדי לא

לעשות מה שהיה לו בראש. אני עליתי עם המטול לקומה העליונה של הבית והתחלתי לירות מטולים אל הבית ממול, שממנו ירו עלינו בנק"ל. התפתח קרב של חלון מול חלון: בשנייה שאתה מרים את הראש כדי לירות מהמטול, אתה רואה איך הצרורות של הכדורים עפים מעליך ואיך כל הטיח של הקיר נופל לך על הפרצוף. אין לך זמן אפילו לכוון. אם אתה לא מספיק מאומן ולא תדע לאן להכניס את המטול אתה בבעיה. יריתי ככה עד שנגמר לי כמעט כל המטולים וירדתי לקומה התחתונה. היה שם עוד מטוליסט, אז לקחתי ממנו את הווסט ואת המטול שלו. עליתי בחזרה למעלה, יריתי עוד קצת, וברגע שהבנתי שיש בלגאן רציני בצד השני של העיר, החלטתי לעוף לשם מהר. יצאתי, אני אפילו לא זוכר איך, ובאו איתי שני חיילים – ביניהם הקצין שלי, מעוז שבתאי, שמאוחר יותר נפצע מכדור בראש. רצתי קדימה לכיוון הבית של החור. רצתי דרך יריות ובלי הפסקה שמעתי צעקות שכבר יש יותר מדי פצועים".

■ משתדל לא להיהרג ■

העניינים החלו להסתבך כשאל מחלקת החור, שניסתה לשרוד בכל כוחה, התווספו כוחות נוספים ובראשם הסמג"ד, רס"ן רועי קליין ז"ל. מעל בית מחלקת החור שכן מטע זיתים, שבתוכו הסתתרה חומת אבן. כשהסמג"ד ראה שהכוחות נמצאים בשטח נחות, הוא נתן פקודה למ"מ החור לעלות על המטע באיגוף ולהסתער. למרבה הצער, הכוח לא ידע שמולו ניצבת חומה בצורה, שבצדה השני ממתינים מחבלים.

"המחבלים פשוט התחילו לזרוק רימונים מעל החומה, וספגנו מזה פצועים והרוגים", אומר בן-לולו. "ואז, כשרועי קליין הגיע והסתער, הוא נכנס עם הכוח למלכודת. התחילו להיזרק רימונים מעל החומה על ימין ועל שמאל, והרבה נפצעו. כשהגעתי לשם מצאתי את עצמי חסר אונים. מצד אחד אתה צריך להשיב אש ומצד שני לפנות את החברים שלך. אתה לא יכול לקבוע סדר עדיפויות – אתה צריך לעשות הכל במקביל, וגם להשתדל מאוד לא להיהרג בעצמך.

"ואז קיבלנו הוראה מפורשת למנוע חטיפת גופות. אני וחבר שלי, אביחי יקב, שקיבל את עיטור העוז, נכנסנו פנימה אחרי שפינו את כל הפצועים, כשבשטח נותרו רק הרוגים. זרקנו את כל רימוני העשן והתקדמנו בהירות. המחבלים ירו לכל מקום, והחטיאו אותי בנס – ענפים שספגו את האש ירו עליי. תוך זמן קצר, לאביחי נשאר רק רימון עשן אחד.

"נכנסנו עוד יותר פנימה והגענו בערך לאמצע המטע. מצאנו שם שני לוחמים שנתקעו ואמרנו להם: 'תיחלצו מהר אחורה, אנחנו נכנסים'. אביחי הוציא את רימון העשן האחרון וזרק אותו קדימה. הוא יצר מיסוך, הסתכלנו אחד על השני ואמרנו: 'אין מצב שחוזרים. חייבים לבדוק אם יש שם פצועים'. ידענו

שעוד כמה שניות אולי גם אנחנו לא נהיה, אבל היה מובן לנו שלא מפקירים פצועים בשטח. "התחלנו לחזול מהר ופתאום חטפנו ירי אינטנסיבי. חיפשתי בעיניים פצועים ולפתע ראיתי מישהו נושם ליד העץ. ניגשתי אליו במהירות, הפכתי אותו ופתאום קלטתי שזה המ"פ שלי, אלון חכימה. הבנו שהוא נפגע קשה מאוד. דיברנו איתו, ראינו שהוא בהכרה, הוצאנו אותו מהמטע ופינינו אותו לבית. "חזרנו שוב פנימה בחסות העשן שהיה שם, הגענו עד החומה והבנו שפה כבר כולם הרוגים. חוץ מזה, המג"ד היה ב'אאוס' מוחלט כי כל הפיקוד הלך, ולא היה מי שידרוח לו. אביחי הוציא את הקשר של רועי קליין ז"ל, שבמהלך הקרב קפץ על רימון ונהרג. הוא עלה מול המג"ד ודיווח לו שאנחנו תקועים וחייבים חילוץ. נגמרה לנו התחמושת, אז לקחנו אותה מההרוגים וזרקנו רימונים לצד השני. היינו לכודים בשטח: תווצה הכי קטנה שלנו – וגמרנו. איברנו את השמיעה ודיברנו אחד עם השני עם הידיים. הדבר היחיד שהרגשנו היה ההדף של הרימונים. למרות זאת, כל מה שהיה חשוב לנו זה להחזיר את הגופות לבית.

בן־לולו. "רצתי בין יריות"

"למרבה המזל, היו לנו חברים שחיפו עלינו מלמטה. הם ראו שאנחנו לכודים וחסרי אונים, ונתנו מבט אש שבחסותה יצאנו בריצה מהמטע. נכנסנו לבית ומיד יצאנו שוב, עם כוח נוסף, כדי להביא את הגופות. רק כשכולן היו בתוך הבית היינו רגועים. אני לא יכול לתאר כמה מפחיד היה להיכנס שוב ושוב לתוך המטע. באחת הפעמים שרצתי בין המטע לבין הבית, ראיתי שאיזה צרור ננעל עליי – ראיתי את הכדורים עוברים מולי ומקפיצים את החול, וכבר כל החיים עברו לי מול העיניים. אני לא יודע להסביר איך לא נפגעתי. כשסיימנו לחלץ את הפצועים וההרוגים, הסתכלתי על הידיים והרגליים, ופשוט לא האמנתי שיצאתי משם בחתיכה אחת".